

men derimod om, hvorvidt man kan faae det godt gjort. Hvad jeg har imod de flere Kuratorer, er paa ingen Maade, dette, at de ikke skulde kunne udføre det Samme som Skiftekommissærerne. — Men jeg mener, at paa den Maade, som de flere Kuratorer ved Lovforslaget ere blevene stillede, vil Ingen, der er vant til en selvstændig Stilling, modtage en Plads som Kurator, og man vil ikke kunne faae Folf, som man kan være tjent med, til at overtage det omhandlede Hverv. Det er ikke ligegyldigt, om man kan faae det gjort godt eller ikke, og, at det vil blive gjort godt ved Kuratorerne paa den Maade, som de ved Lovforslaget ere stillede, det tror jeg, som sagt, ikke. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører havde Ret, naar han sagde, at jeg meget havde overvurderet den Indskydelse, som det vilde have at sætte Kuratorerne under den af Udvalget foreslaaede Kontrol. Hvis den ærede Ordfører havde deltaget videre i den Slags Sager og havde bevæget sig noget i de praktiske Forhold, som høre ind under den foreslaaede Lov, saa tror jeg, at han vilde have en anden Mening desangaaende. Det maa jo erindres, at det er ikke alene den i Uendningsforslaget under Nr. 44 til § 76 vedtagne Kontrol, som Skifteforvalteren skal overtage, men at hele Kreditorudvalgets Kontrol og at hele Afhjæmningen af Sagen skal gaa over til Skifteretten, naar der intet Kreditorudvalg er, og at de tvende eller flere Kuratorer, der fremtidig skulle træde istedetfor Skiftekommissærer, saaledes herefter ikke ville blive Andet end Fuldmægtige for Skifteforvalteren. Han skal paa alle de Punkter, hvor der er Tale om vigtigere Spørgsmaal — ærede Medlemmer behøve i saa Henseende, som sagt, kun at læse § 74 om Kreditorudvalgets Tilsyn igjennem — deltage i at tage Bestemmelsen, og Kuratorerne ville altsaa have en særdeles underordnet og afhængig Stilling, hvad der vistelig ikke vil gjøre, at man vil faae dygtige Mænd og, hvad det jo især gjælder om, Mænd, som

handle med Lyft til det omhandlede Hverv. Den ærede Ordfører omtalte et særligt Tilsyn, som jeg havde lagt megen Vægt paa. Men hvis han, som jeg sagde nys, havde bevæget sig i praktiske Forhold, saa er jeg ogsaa overbevist om, at han vilde se, at det er et meget saarende Tilsyn, som der er Tale om efter § 76 i dens nye Skikkelse, idet det gaar ud paa, at, efterat Kreditorudvalget eller, hvor der intet saadant er, Skifteretten har taget Bestemmelse om, hvorledes et Beløb skal anbringes, saa skal Skifteforvalteren paase, at Beløbs Indsendelse virkelig finder Sted. Naar der gives ham et Paalæg om at føre et saadant Tilsyn, saa er selvfølgelig ikke Meningen dermed, at han senere kun fri sig for Ansvar, hvis det skulle vise sig, at det Paalæg, som han skulde paase, blev opfyldt, alligevel ikke var blevet opfyldt. Sæt f. Ex. at der i en Provindsby er Spørgsmaal om Anbringelsen af et Beløb af 2,000 Rd., og at det bestemmes, at de skulle indsettes i Nationalbanken, saa skal efter § 76 Kurator ikke blot møde med sin Kassebog hos Skifteforvalteren, der giver sin Villigelse af Anbringelsen i Nationalbanken, men han skal paase, at denne virkelig finder Sted. Nu vil jeg spørge den ærede Ordfører, hvorledes dette skal udføres, og om det skal ske ved, at der forevises et Bevis for, at Pengene ere affendte med Posten. Posten afgaar nu f. Ex. Kl. 12, men Skifteforvalteren ser endnu Kl. 4 intet Bevis for, at Pengene er affendte. Skal han saa sende Bud hen til Bedkommende, af hvem han mulig faar det Svar, at han ikke kan affende Pengene, og saaledes ikke skaffe Beviset før den næste Dag. Naar han det ikke den næste Dag efter Kl. 12, maa han paany sende Bud, og det uagtet der ikke er den mindste Sandsynlighed for, at Kurator, der er en redelig Mand, ikke vil indsende Beløbet. Thi bliver det ikke indsendt, og forsvinder Kurator med Beløbet, saa er det Skifteforvalteren, hvem efter § 76 Ansvaret paahviler, fordi han ikke har presset Bedkommende til at skaffe det omtalte Bevis, og saa